



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 151/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátka kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Záhradnícka 51, Bratislava, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Brezno v konaní vedenom pod ČVS: ORP-68/DI-BR-2023 a jeho uznesení z 27. augusta 2024, postupu Okresnej prokuratúry Brezno v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 223/23/6603 a jej uznesení z 11. septembra 2024 a postupu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 468/24/6600 a jej upovedomeniu z 22. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Brezno (ďalej len „okresné riaditeľstvo Policajného zboru“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-68/DI-BR-2023 a jeho uznesením z 27. augusta 2024, postupom Okresnej prokuratúry Brezno (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 223/23/6603 a jej uznesením z 11. septembra 2024 a postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 468/24/6600 a jej upovedomením z 22. októbra 2024. Navrhuje napadnuté rozhodnutia a upovedomenie zrušiť a vec vrátiť okresnej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením povereného príslušníka okresného riaditeľstva Policajného zboru pod ČVS: ORP-68/DI-BR-2023 z 21. septembra 2023 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona v súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej sťažovateľ ako pohonič konského záprahového vozidla (konského povozu), do ktorého narazilo osobné motorové vozidlo, utrpel poranenia s dobou liečenia neskôr ustálenou na tri mesiace.

3. Po vykonaní vyšetrovania poverený príslušník okresného riaditeľstva Policajného zboru uznesením z 27. augusta 2024 začaté trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku zastavil, pretože stíhaný skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci.

4. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu, ktorým namietal jeho nedostatočné odôvodnenie, ako aj nedostatočné zistenie skutkového stavu, okresná prokuratúra uznesením č. k. 2 P v 223/23/6603-34 z 11. septembra 2024 podľa §193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

5. Preskúmania zákonnosti označených rozhodnutí okresného riaditeľstva Policajného zboru a okresnej prokuratúry sa sťažovateľ domáhal žiadosťou podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora“) adresovanou krajskej prokuratúre, ktorá jej ale nevyhovela a odložila ju bez prijatia ďalších opatrení, keďže skutkový stav veci považovala za náležite objasnený s tým, že orgány činné v trestnom konaní po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich logických súvislostiach dospeli k správnym záverom týkajúcim sa zavinenia dopravnej nehody.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti snaží ozrejmiť, že v rámci zisťovania technických príčin dopravnej nehody bol v trestnom konaní vypracovaný znalecký posudok č. 29/2023 zo 7. novembra 2023, podľa ktorého príčinami vzniku dopravnej nehody bolo nedostatočné osvetlenie konského povozu a nesprávna technika jazdy pohoniča (t. j. sťažovateľa), ako aj nesprávna technika jazdy vodiča osobného motorového vozidla, ktorý neprispôbil rýchlosť rozhľadovým pomerom. Následne bolo pre advokátsku kanceláriu v trestnom konaní zastupujúcu sťažovateľa vypracované odborné stanovisko (vyjadrenie) č. 6/2024 zo 4. marca 2024, z ktorého záverov vyplynuli ako (technické) príčiny vzniku dopravnej nehody nesprávna technika jazdy tak vodiča motorového vozidla (spočívajúca v nedostatočnej reakcii na intenzívne osvetlenie svetlometmi protiidúceho vozidla, pritom vodič mohol nehode zabrániť, pokiaľ by na dopravnú situáciu zareagoval dostatočne včas brzdným spomalením), ako aj sťažovateľa (nemal jazdiť po ceste I. triedy a bez riadneho osvetlenia), avšak nesprávna technika jazdy sťažovateľa nebola podľa odborného stanoviska tým prvkom, ktorý by vyvolal kolíznú situáciu alebo znemožnil zabrániť vodičovi osobného motorového vozidla dopravnej nehode. Podľa sťažovateľa je evidentné, že medzi závermi znaleckého posudku a odborného stanoviska sú zjavné rozpory, a preto skutok nebol náležite objasnený.

7. Uznesenie o zastavení trestného stíhania sťažovateľ považuje za nedostatočne odôvodnené, keďže nedáva odpoveď na otázky, prečo poverený príslušník okresného riaditeľstva Policajného zboru uprednostnil závery znaleckého posudku zo 7. novembra 2023 pred závermi odborného stanoviska zo 4. marca 2024 a rovnako prečo nebolo v rámci trestného konania nariadené kontrolné znalecké dokazovanie.

8. Okresná prokuratúra sa s argumentáciou sťažovateľa nevysporiadala a právnu ochranu v tomto smere sťažovateľovi neposkytla ani krajská prokuratúra.

9. Sťažovateľ zotrval na tvrdení, že niekoľkokrát namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí vydaných v trestnom konaní a napriek tomu nedostal odpoveď na to, prečo sa orgány činné v trestnom konaní bez vykonania ďalšieho dokazovania a bez bližšieho odôvodnenia stotožnili výlučne s odbornými závermi znaleckého posudku zo 7. novembra 2023. Rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní považuje za arbitrárne prijaté na základe nepresne a neúplne zisteného skutkového stavu veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupmi okresného riaditeľstva Policajného zboru, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v označených konaniach a ich rozhodnutiami (resp. upovedomením), ku ktorému malo dôjsť nedostatočným vysporiadaním sa konajúcich orgánov verejnej moci s argumentáciou sťažovateľa spočívajúcou v jeho presvedčení, že v predmetnej trestnej veci bolo rozhodnuté na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutiami okresného riaditeľstva Policajného zboru a okresnej prokuratúry:

11. V súvislosti s touto časťou ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd pripomína, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu.

12. So zreteľom na uvedené ústavný súd uvádza, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného riaditeľstva Policajného zboru ani postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, keďže ho na základe sťažnosti sťažovateľa preskúmala okresná prokuratúra v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 223/23/6603, ktorá bola oprávnená a zároveň povinná poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 682/2017, II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, III. ÚS 397/2023, IV. ÚS 507/2020).

13. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu okresnej prokuratúry č.k. 2 Pv 223/23/6603-24 z 11. septembra 2024, pretože na základe žiadosti sťažovateľa z 19. septembra 2024 podanej podľa príkazu generálneho prokurátora boli tieto (postup a rozhodnutie) podrobené prieskumu ich zákonnosti krajskou prokuratúrou v konaní vedenom pod sp. zn. 1KPt 468/24/6600, o výsledku ktorého sťažovateľ a riadne upovedomila. V danej veci pritom nevnikla žiadna opodstatnená pochybnosť, že by žiadosť v zmysle príkazu generálneho prokurátora nebolo možné považovať za účinný prostriedok nápravy prípadného neprípustného zásahu do základných práv sťažovateľa vo veci konajúcimi orgánmi činnými v trestnom konaní [príkaz generálneho prokurátora je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre, a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, je postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (porov. IV. ÚS 317/2022)].

14. V konečnom dôsledku uplatnenie žiadosti samotným sťažovateľom signalizuje, že takýto prostriedok aj on považoval za účinný. V takom prípade je právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu okresnej prokuratúry vylúčená.

15. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením okresného riaditeľstva Policajného zboru a postupom a uznesením okresnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajskej prokuratúry a jej upovedomením:

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zjavne brojí proti rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní zastaviť trestné stíhanie začaté pre skutok (dopravnú nehodu), pri ktorom mu bolo ublížené na zdraví. Napriek absencii explicitnej formulácie takejto požiadavky je evidentné, že sťažovateľ sa snaží o trestný postih vodiča osobného motorového vozidla, o zodpovednosti za dopravnú nehodu ktorého majú svedčiť závery odborného stanoviska (vyjadrenia) zo 4. marca 2024, pred ktorými však orgány činné v trestnom konaní uprednostnili znalecký posudok zo 7. novembra 2023.

17. V tejto situácii ústavný súd pripomína svoju stabilnú judikatúru, v zmysle ktorej právo na začatie trestného konania proti určitej osobe (napr. na základe podaného trestného oznámenia) nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd. V ústave a ani v Trestnom poriadku nie je upravené právo osoby, aby bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Inak povedané, základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy nie je možné vykladať v zmysle

garancie úspechu v konaní či zaručenia práva na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa (I. ÚS 435/2022, I. ÚS 143/2021).

18. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (príp. poškodeného). Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 435/2022).

19. Ústavný súd zotrúva na doktríne, podľa ktorej trestné konanie predstavuje vzťah medzi páchatel'om a štátom, a teda nie je ústavne zaručené právo tretej osoby (poškodeného, oznamovateľa), aby iná osoba bola stíhaná a odsúdená. Vzhľadom na uvedené zachováva ústavný súd zásadu zdržanlivosti, pokiaľ ide o preskúmvanie rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní prijatých v ranných fázach trestného konania. S prihliadnutím na zásadu zdržanlivosti môže ústavný súd na podklade sťažnosti poškodeného zasiahnuť do rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vydaného v tzv. prípravnom konaní len v prípade flagrantného pochybenia orgánu činného v trestnom konaní s intenzívnymi pretrvávajúcimi následkami pre poškodeného (porov. IV. ÚS 317/2022).

20. Z ústavnej sťažnosti však výslovne vyplýva námietka sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní a s tým súvisiace následné neposkytnutie ochrany jeho základnému právu na inú právnu ochranu krajskou prokuratúrou, ktorá sa jeho s argumentáciou v tomto zmysle nevysporiadala.

21. Vychádzajúc zo skutočnosti, že každý má zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili (III. ÚS 173/2018) a že o porušení označených práv sťažovateľa by bolo možné uvažovať za okolností, že by orgány činné v trestnom konaní (a krajská prokuratúra) nevenovali podaniam (sťažnosti a žiadosti) sťažovateľa pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (I. ÚS 345/2023), ústavný súd pristúpil k posúdeniu spôsobu, akým orgány činné v trestnom konaní a následne krajská prokuratúra podania sťažovateľa vyhodnotili.

22. Ešte predtým však ústavný súd pripomína, a to s ohľadom na povahu napadnutého upovedomenia krajskej prokuratúry, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (I. ÚS 466/2023, I. ÚS 147/2022, I. ÚS 402/2022).

23. Krajská prokuratúra sa v rámci svojho upovedomenia stotožnila s právnym názorom orgánov činných v trestnom konaní v tom smere, že základnou a hlavnou príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy sťažovateľa, ktorý sa za zníženej viditeľnosti pohyboval s neosvetleným záprahovým vozidlom po ceste I. triedy, kde má záprahové vozidlo zákaz jazdiť.

24. Krajská prokuratúra zhodnotila, že vodič sa s motorovým vozidlom pohyboval rýchlosťou, ktorá sa nezhodovala s rýchlosťou, na ktorú mal rozhl'ad, avšak zdôraznila, že táto rýchlosť sa neodvodzovala v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov len od primeranej rýchlosti, na akú mal rozhl'ad, ale aj od okolností, ktoré bolo možné predvídať. Vysvetlila platnosť princípu obmedzenej dôvery, ktorý znamená, že vodič ako účastník cestnej premávky sa môže spoliehať na to, že ostatní jej účastníci budú pravidlá cestnej premávky dodržiavať. Aplikujúc to na daný prípad, ozrejmla, že zákon neukladal vodičovi motorového vozidla povinnosť predpokladať, že sa po ceste I. triedy bude pohybovať vozidlo, ktoré tam má zakázané jazdiť a, navyše, nebude ani osvetlené v zmysle platnej právnej úpravy. K tomuto konštatovaniu prispieval fakt, že vedľa cesty sa nachádzal chodník a vodič sa mohol dôvodne spoliehať na to, že po vozovke sa nebude pohybovať napr. neosvetlený chodec.

25. Zároveň krajská prokuratúra oponovala argumentácii sťažovateľa a uviedla, že orgány činné v trestnom konaní pri hodnotení dôkazov nevychádzali iba zo záverov znaleckého posudku zo 7. novembra 2023, ale vzali do úvahy všetky zabezpečené dôkazy vrátane odborného vyjadrenia zo 4. marca 2024. Ústavný súd pre potvrdenie tohto záveru poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného riaditeľstva Policajného zboru, z ktorého vyplýva, že poverený príslušník dostatočne podrobne uviedol závery odborného vyjadrenia (zo 4. marca 2024), ktoré ale následne konfrontoval s neskoršou reakciou súdneho znalca (autora znaleckého posudku zo 7. novembra 2023) na uvedené vyjadrenie, ktorého následne k veci aj vypočul (pozri obsiahle odôvodnenie rozhodnutia okresného riaditeľstva Policajného zboru s. 10 až 15). Z napadnutého rozhodnutia okresného riaditeľstva Policajného zboru sú pritom jasné a zreteľné dôvody, ktoré viedli povereného príslušníka k prijatým záverom.

26. K návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania krajská prokuratúra uviedla, že sťažovateľ k veci vypovedal v tom zmysle, že tesne pred nehodou sa rozprával so spolujazdcom, ktorý zakričal, že do nich narazilo vozidlo, potom počul hrmot a viac si nepamätal. Keďže si sťažovateľ na viac informácií nepamätal ani mesiac po nehode, nebol dôvod dopĺňať jeho výsluch. Navrhovaný vyšetrovací pokus týkajúci sa možnosti zahliadnutia odrazových svetiel na záprahovom vozidle zo strany vodiča motorového vozidla krajská prokuratúra nepovažovala za potrebný, pretože by nepriniesol zmenu právneho hodnotenia zavinenia dopravnej nehody.

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajská prokuratúra považovala skutkový stav veci za náležite objasnený s tým, že orgány činné v trestnom konaní po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich logických súvislostiach dospeli k správnym záverom týkajúcim sa zavinenia dopravnej nehody.

28. Sumarizujúc uvedené závery krajskej prokuratúry zjavne prijaté na základe racionálnej úvahy, ústavný súd považuje odôvodnenie jej upovedomenia za dostatočné a zrozumiteľné vyhovujúce požiadavkám, ktoré čl. 46 ods. 1 ústavy kladie na typ aktuálne preskúmaného konania a rozhodnutia (upovedomenia), a teda za ústavne akceptovateľné. Rozhodne napadnuté upovedomenie nejaví známky sťažovateľom tvrdenej neodôvodnenosti, ale ani prípadnej arbitrárnosti. V tomto konkrétnom prípade nie je napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry excesom z požiadaviek kladených na inú právnu ochranu a nedošlo ním k takému extrémnemu vybočeniu z princípu spravodlivosti, ktoré by mohlo nadobudnúť ústavnoprávnu intenzitu.

29. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

30. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť, konštatujúc, že niet žiadnej spojitosti medzi sťažovateľom napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry a namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

31. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že tento článok nemá vecné opodstatnenie v prípade postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, keďže sa tento článok týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom, a nie v konaní pred iným orgánom verejnej moci (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 185/2023). V dôsledku uvedeného odmietol sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto časti namietajúcej porušenie tohto práva z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (III. ÚS 278/2023, obdobne aj I. ÚS 189/2020).

32. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu